

ITT-OTT-találkozón még soha sem volt ilyen program. A játék célja az, hogy a résztvevők megoldjanak egy rejtélyt, ami bele van ágyazva a mesébe, amit az elején elmondanak nekik. Az ifjúsági csoport tagjai közül mindegyikünk beöltözött jelmezbe, hogy kijátsszunk egy-egy szerepet, mert a rejtély megfejtése végett a résztvevők szóba kellett elegyedjenek a mese főszereplőivel. Nagy lázban cserélgettük és próbálgattuk a jelmezeket, mert úgy kellett öltözzünk, hogy a résztvevők felismerjenek egy-egy meseszereplőt bennünk, hogy tudják, kivel álljanak szóba. Ezzel a módszerrel és egy kis logikával kellett kitalálniuk a meserejtélyt. Csakhogy a jelmezbe öltözés után rájöttünk, hogy nincs elég nyomozójátékos, így kellett toborozni résztvevőket. Néhány beöltözött ifjúsági csoporttaggal, hegedűszo mellett, végigsétáltuk a tábor „utcáit,” helyenként bekopogva egy-egy házikóba, hogy összeszedjük a játékosokat. Sikertelenül egy nagyobb csoportot összehozni, és hamarosan kezdődött is a játék. A résztvevők sokáig kellett a rejtély megfejtésén dolgozzanak, de a végén, sok beszélgetés eredményeképpen, sikeresen megfejtették a mesejáték rejtélyét. A játékszereplők is nagyon élvezték, és teljesen beleélték magukat a szerepükbe.

A szervezett programok mellett sokat beszélgettünk, és esténként sokat énekelünk is a mindennapos ifjúsági táborúzt körül. A hét utolsó reggelén annak reményében búcsúztunk, hogy a jövő évi ITT-OTT-on is találkozunk, és ha az nem lehetséges, akkor tartjuk az internetes kapcsolatot egymással.

Megyeri Csilla

EGYÜTT – MŰKÖDVE – EGYÜTTMŰKÖDVE

■ Az Amerikai Magyar Baráti Közösség (MBK) meghívására vettem részt a 39. ITT-OTT-konferencián a Reménység tavánál (Lake Hope, Ohio). Azt követően három héten át látogathattam meg, amelynek célállomásai olyan városok vagy települések voltak, ahol magyarok élnek, illetve magyar rendezvényt szerveztek abban az időszakban.

Augusztus 13-án indultam útnak. A Budapest-Varsó-Chicago távot tizenhárom óra alatt tettem meg. Chicagóban Ludányi Panni néni várt. Az MBK tanácsosa, illetve már évek óta az Ifjúsági Keresztény Egyesület (IKE) angol táborainak egyik önkéntes szervezőjeként ő volt a házigazdám. Első utam Ada városába vezetett. Ezt követte a festői Reménység tavánál szervezett egyhetes táborozás, amelynek központi témája: *Együtt a szétszórtságban*. Előadóként hárman képviseltük Erdélyt: Cseke Péter eszmetörténész, Sebestyén Aba színművész és jómagam mint IKE-szervező. Azon túlmenően, hogy amerikai magyar fiatalokkal és Kőrösi Csoma Sándor-ösztöndíjasokkal töltöttem a hét nagy részét, a *Média és kommunikáció a szétszórtságban* címmel szervezett kerekasztal-beszélgetésen is részt vettem.

A program lehetőséget nyújtott több erdélyi elszármazottal is elbeszélgetni; előadásokon, könyvbemutatókon és különböző esti programokon jelen lenni. Jó volt látni, hogy olyan messze a szülőföldjüktől az Amerikai Egyesült Államokban élő magyar nemzedék megőrzi hagyományait, nyelvét és kultúráját. Számomra a legérdekesebb talán az a felismerés volt, hogy – a különbözőségek mellett – nagyon sok hasonlóságot is találtam.

Az ITT-OTT-találkozó után a főszerepet az utazás kapta. Következő állomásom Washington D. C. volt, amelyről, ha egy mondatot kellene mondanom, az úgy hangzana: az a főváros, amelyik előre ki volt találva és meg volt tervezve. A fővá-

rosból a következő állomásom a századfordulón (1900) második legnagyobb magyar város, Cleveland volt. Hatalmas szociális- kulturális különbség, a fővárosból egy kisebb városba érkezni. Négy napig a Catholic Worker házban szálltam meg. Ennek lakói hajléktalan missziót végeznek; ötükből négyen hajléktalanok voltak, most pedig a saját szabályaik alapján egy fedél alatt laknak. Életre szóló élmény volt belelátni ebbe a munkába és missziós környezetbe. Az 56. Cserkésznapon Clevelandben részt vettem egy több ezer fős rendezvényen, majd egy közeli IKE-központba is ellátogattam. A geaugai YMCA vezetősége kikerekedett szemmel hallgatta végig, amikor az Erdélyi IKE programjairól meséltem, és minden mondatom végén elhangzott a „WOW”. Az én szemem is kikerekedett, amikor megmutatták az IKE új jégkorongpályáját, sportközpontját, uszodáját, testépítő-termét.

Ezt követően három nap alatt több ezer mérföldet tettem meg, két magyar rendezvényt látogattam egy bérelt autóval és két kedves hölgy kíséretében. Detroitban a Pig Roast-fesztiválon vehettem részt, ahol szó szerint a lángos és a töltött káposzta mellett a disznót egészen megsütötték. Innen egy tizenkét órás vezetés várt ránk, éjszaka, Wallingford, Connecticut irányába, a Keleti partra. Itt egy újabb magyar napon, a gyerekfoglalkozás mellett a pattogatott kukorica gép kezelését is megtanultam. S ha már keleti part, akkor egy New York-i látogatás semmiképp nem maradhatott ki. Gyors városnézés, a metropolisban, majd tizenöt órás út Chicagóba, hiszen másnap már utaztam is vissza Európába. A fent felsoroltak mellett természetesen igyekeztem minél több sajátos és nem nemzetközi étterembe étkezni, kipróbálni az amerikai nagyvárosi, kisvárosi és vidéki életet az Amishok farmjáig, így kulináris oldalát is megkóstoltam az amerikai „álmotázás”-om során. Hatalmas élmény volt, rengeteg impulzus ért; és ami talán fontosabb: még nagyobb elkötelezettséggel jöttem haza, ami a jövőbeli, itthoni munkámat és életemet illeti.

Tussay Szilárd

A CLEVELANDI BOCSKAI RÁDIÓ

■ Tavaly ünnepeltük a Bocskai rádió harmincéves születésnapját. Főlelevenedtek régi emlékek, találkoztunk régi műsorvezetőkkel, megemlékeztünk azokról, akik már eltávoztak az élők sorából.

Amikor másfél évvel ezelőtt átvettem a rádióadás szerkesztését és vezetését, kollégámmal, Molnár Zsolttal – aki már hónapokkal előttem bejárt heti rendszerességgel a stúdióba – és másik kedves kollégámmal, Hargitai Istvánnal leültünk, leszögeztünk néhány olyan irányvonalat, ötletet, amit azóta is követünk mind a rádióadásaink szerkesztése közbe, mind a clevelandi magyar közösségi aktivitásaink során. A műsor alapstruktúráján nem változtattunk nagyot. A jól bejártott programokat megtartottuk, de hozzáadtunk kisebb kiegészítő műsorrészteteket. A háromórás műsorunk első órája vallás félórából és kalendáriumból áll, a 2. órát helyi hírek, eseménybeszámolók, interjúk, majd ha az időkeret megengedi, magyarországi hírek és elszakított területi rövid hírek, esetenként sporthírek alkotják. A 3. óra színes rovatokkal van tele, ilyenek, mint a hét verse, névnaposok, születésnaposok köszöntése, rejtélyjáték, életmód, mit főzünk és befejezőképpen a közérdekű hirdetések. Ezek között természetesen változatosan csak magyar dalok, nóták szólnak meg.

E három óra program igényes, hétről hétre való összeállításában már említettem kollégámat, Molnár Zsoltot, aki a weboldalunk készítője, karbantartója és fejlesztője, a rádióban technikus és egy személyben riporter is. Hargitai Istvánt is